

Sfânta Teodora din Carpați

*Lăudați pe Domnul întru sfinții Lui.
(Psalmi 67,36)*

Dragi prieteni, astăzi vreau să vă vorbesc despre Sfânta Teodora de la Sihla numită și „Sfânta Teodora din Carpați”, un model pentru tinerii din zilele noastre, cea care a luminat Munții Neamțului cu lumina cea neînserată a Mântuitorului, prin post și rugăciune, printr-o viață dedicată în întregime lui Dumnezeu.

Aceasta s-a născut în satul Vânători din județul Neamț. Era una din cele două fiice ale lui Ștefan Joldea, dregător domnesc la Cetatea Neamțului. În casa părinților săi a primit o educație creștinească aleasă, încă din copilărie practicând virtuțile creștinești. Sora sa, Marghiolița a fost răpusă de o boală cumplită care a dus la trecerea ei întru Domnul. După această grea încercare în viața tinerei Teodora, în inimă i-a încolțit un sentiment de pustnicie. Părinții ei s-au opus acestui gând, crezând că în felul acesta o pierd și pe a doua fiică.

La momentul potrivit, fiind deja matură, s-a căsătorit cu un tânăr din părțile Țării de Jos, trăind în curăție cu el, neavând copii. După ce părinții Teodorei își dădură obștescul sfârșit, gândul ei de pribegie se întărea de la o zi la alta, până când aceasta și soțul ei hotărâră să se călugărească. Teodora s-a călugărit la schitul Vărzărești-Vrancea, iar soțul ei la schitul Poiana Mărului, primind numele de Elefterie.

Când a intrat în mănăstire, văzând tinerețea și râvna către cele duhovnicești, egumena mănăstirii, schimonahia Paisia a luat-o ca ucenică. După un timp de încercare ca soră de mănăstire, a încuviințat tunderea în monahism a Teodorei.

Turcii au cotoplit teritoriile din împrejurimile mănăstirii, iar maicile s-au retras în locuri sihăstrești, rătăcind prin munți. Egumena împreună cu câteva

ucenice, printre care era și Teodora, s-au stabilit în Munții Buzăului unde au făurit un mic altar și o locuință modestă, nevoindu-se în post și rugăciune, în priveghere, cugetând la cele duhovnicești. După mai mulți ani de la aceste întâmplări, Teodora s-a îndreptat spre Munții Neamțului și a viețuit în preajma schitului Sihăstria într-o chilie. Ca povățuitor a avut pe ieroschimonahul Varsanufie, care i-a dat binecuvântarea de a viețui pustnicește. Ea a trăit în pustnicie, fiind cercetată doar de duhovnicul ei, ieroschimonahul Pavel din Sihăstria, care o spovedea și o împărtășea. În pădure găsea hrana de zi cu zi: bureți, urzici, mure, măcriș, alune, zmeură și din când în când mai primea și pesmeți și poame uscate de la schit. Trăia într-o rugăciune permanentă și veghe duhovnicească.

Turcii au năvălit a doua oară peste acele ținuturi. Cuvioasa a fost văzută de aceștia și a fugit într-o peșteră. Aici a început să se roage cu lacrimi lui Dumnezeu. Chiar în timp ce se ruga, păgânii fiind aproape de chilie, stânca s-a despicat, iar Cuvioasa s-a ascuns în peștera formată, scăpând astfel de urgia lor. Nu știm cum a ieșit Cuvioasa din crăpăturile pământului, însă știm că viața ei de rugăciune și curăție a apropiat și animalele pădurii de ea slujindu-i ca lui Adam în Rai. Păsările cerului duceau în ciocuri firimituri de pâine de la Sihăstria către Sihla, ajutând-o pe Cuvioasă în nevoința ei. După mersul păsărilor a fost găsită de preoții călugări din mănăstirea Sihăstria, care au rămas uimiți de înfățișarea ei. În timp ce se ruga se ridica de la pământ, plină de lumină precum Maria Egipteanca în pustia Egiptului, unită cu Hristos, Mirele ei drag. A fost împărtășită cu Sfintele Taine, încredințându-și sufletul în mâinile lui Hristos, pe care L-a iubit și Căruia i-a închinat toată viața.

Sfintele moaște ale Cuvioasei Teodora se află astăzi într-o mănăstire din Kiev, având inscripționate pe raclă cuvintele: „Cuvioasa Teodora din Carpați”. În anul 1992, Sfântul Sinod al Bisericii Ortodoxe Române a canonizat-o trecându-i numele în calendar în rândul sfinților. O prăznuim pe 7 august în fiecare an. În acatistul ei este numită “floarea duhovnicească a Moldovei”.

Andrei Puiuț, cl. a V-a, C.T. „Lațcu Vodă” Siret, îndrumător Pr. Dorin Puiuț

**Veniți toți cei iubitori de Hristos cu credință
și cu evlavie la pomenirea Cuvioasei Maicii noastre Teodora, care
în pustia Sihlei în mari nevoințe a petrecut și lumina sihaștrilor s-a făcut.
Cu laude să slăvim pe Dumnezeu și să cinstim pe cuvioșii Lui, zicând:
Bucură-te, Cuvioasă Teodora, a Moldovei duhovnicească floare!**